

[Glistrup]

te eller en positiv realrente på 3½ pct. eller derunder, kommer der ingen skat i de år, men i de andre år kommer der en meget større skat som følge af, at skattesatsen er et hundrede procent ifølge den aftale, firkløverregeringen har indgået. Derfor bliver reduktionen af pensionskapitalen væsentlig større end i Politikens regnestykke anført. Fejlen i Politikens regnestykke var, at man overså, at der ikke er overførselsret fra de år, hvor man ikke kan udnytte 3½ pct.-fradraget, og derfor kommer det til at virke så enormt meget hårdere.

Men det drejede sig om, som også regnestykket viste, pensioner, der bliver tegnet i de kommende år. I de nærmeste år vil det selvfølgelig først og fremmest være pensioner, som allerede er tegnet, som vi skal kigge på, og dér indeholder forliget, hvis man skal læse det bogstaveligt, sådanne overgangsregler, at det simpelt hen ikke vil være til at leve med for en regering, der forlanger at få 4-5 mia kr. ind fra denne beskatningsform. Derfor vil også overgangsreglen enten skulle revideres ganske enormt i forhold til det, der står i protokollatet af 13. december 1982, eller også må man til at fortolke ordet »genplaceringer«, som man beskatter, ganske enormt udvidende, og derfor har vi heller ikke på det punkt set det sidste ord.

Hr. Lykketoft frydede sig over, at aktiekurser og kurserne på indeksobligationer stiger i disse dage. Ja men har hr. Lykketoft ikke opdaget, at når man begynder at love skattefrihed på en vis placeringsmåde i et skatteudplyndret land som Danmark, påvirker det i allerhøjeste grad børsen og andre dispositioner, men det er samfundsøkonomisk fuldstændig uden nogen som helst hjælp, at man nu lader indeksobligationer og aktier stige, for det betyder bare, at der bliver så meget mindre efterspørgsel efter statsobligationer, efter kreditforeningsobligationer osv. Der er de samme midler til rådighed til at efterspørge det, som der er af udbud, og så falder det så meget mere, og på den måde trækker det sig i lave.

Samfundsøkonomisk er der ikke nogen som helst fordele forbundet med at lave denne forstyrrelse i investeringsmønsteret, at man gør noget skattefrit og på den anden side flytter kapital væk fra de andre investeringer. Det er det, der er kernen i det. Der er intet samfundsøkonomisk vundet ved de

kursstigninger, som hr. Lykketoft glædede sig over.

Skulle man endelig give nogen skattefrihed, havde det været væsentlig morsommere, hvis man havde givet skattefrihed til de livsforsikringselskaber, hvis direktører dansede på Slotspladsen hver dag kl. 12 med en rød næse på og børstede tænder og hinkede rundt på ét ben. Det kunne der komme skæg og ballade ud af, og det ville samfundsøkonomisk være væsentlig sundere at knytte skattefrihedsundtagelsen til et sådant kriterium end at knytte den til, at man forvrider kapitalmarkedet ved at sige, at man skal anvende pengene til at købe indeksobligationer eller bankaktier, eller hvad man nu køber, i stedet for. Man må altså bare gøre sig klart, at det er kun noget, man skulle græde over, det, som hr. Lykketoft stod heroppe og var så begejstret over.

Fru Marianne Bentsen-Pedersens betænkeligheder knyttede sig til, at vi nu havde set et forlig imellem socialdemokratiet og firkløverpartierne på et centralt økonomisk område, som vi har set det på andre centrale økonomiske områder, ja, ved afstemningen i går eftermiddag endda på det mest centrale økonomiske område overhovedet, nemlig årets finanslovaftemning, hvor det var socialdemokratiet, som reddede firkløverregeringens finanslov igennem.

Det skal fru Marianne Bentsen-Pedersen bestemt ikke undre sig over, for det, som er kernen i de sidste 2-3 generationers finanspolitik, er, at socialdemokratiet aldrig har haft flertal alene. De har alene kunnet lave deres ulykker med de mange underskud ved at få støtte fra ét eller flere af firkløverpartierne, normalt dem alle sammen. Firkløverpartierne har ikke flertal alene, de kan alene fremture i de ulykker, som de har sikret at socialdemokraterne har kunnet lave, ved at få støtte fra socialdemokraterne.

Det er ét fedt i enhver henseende, om vi har en socialdemokratisk regering, som fører sin bankerotpolitik støttet af firkløverpartierne, eller vi har en firkløverregering, som fører sin bankerotpolitik støttet af socialdemokraterne. Landet kommer til at udrede nogle flere ministerefterlønninger og ministerpensioner og sådan noget, det er i og for sig den eneste forskel. Men i dette forlig kan der måske nok være en vis partitaktisk fordel ved, at det er en firkløverregering, der har skullet